

Hồi 130

Dĩnh Thủy trung phục

Chiến thuyền thuận dòng Nam hạ, nhưng trong đầu Giang Hải Lưu hoàn toàn nặng trĩu tâm tình khác, thớ thịt trên mặt giãn giật, tim đập thành thịch.

Chiến sĩ trên chín chiếc Song đầu thuyền đã tiến vào trạng thái sẵn sàng tác chiến bất cứ lúc nào, chuẩn bị lên bờ hành quân.

Hồ Khiếu Thiên đứng đằng sau Giang Hải Lưu, song thủ nắm thành quyền, hiển nhiên cũng khẩn trương bất an.

Giang Hải Lưu mục quang quét quanh hai bờ, trầm giọng hỏi: “Khiếu Thiên ngươi nói coi tại sao Tôn Ân như biết bọn ta sẽ theo đường thủy đến Biên Hoang Tập? Nắm bắt thời gian vững vàng vô cùng. Lôi mộc trận lập hai bên bờ có lẽ đêm hôm qua mới chặt cây, nhưng khẳng định là trước khi bọn ta đến mới xếp đóng lại”.

Hồ Khiếu Thiên nói: “Bọn ta lần này Bắc thượng, đã dày công bảo mật, mãi cho đến khi vào Dĩnh Thủy, huynh đệ bên dưới mới biết là đi Biên Hoang Tập, có thể là từ phía tiểu thư đã để lộ tin tức không?”.

Giang Hải Lưu lắc đầu: “Bằng vào sự cẩn thận hành sự của Văn Thanh, điều đó không thể xảy ra”.

Hồ Khiếu Thiên nói: “Hay là chuyện tình cờ, Lôi mộc trận của Tôn Ân chỉ là dùng để đối phó Kiến Khang hoặc thủy sư thuyền đội của Bắc Phủ binh”.

Giang Hải Lưu hơi giật mình: “Người nghe thấy tiếng vó ngựa không?”.

Hồ Khiếu Thiên vận công tụ vào đôi tai, dụng tâm lắng nghe, quả nhiên thấp thoáng nghe thấy tiếng vó ngựa từ khu rừng thưa hai bên bờ truyền lại, thất kinh nói: “Sợ rằng Thiên Sư quân của Tôn Ân đã đuổi đến!”.

Giang Hải Lưu không hiểu: “Bọn chúng có thể rượt đuổi xa vậy sao? Nếu ta lên bờ cách ngoài mười mấy dặm, bọn chúng còn có hơi sức tập kích bọn ta sao?”.

Đột nhiên hiện ra thần sắc kinh hoàng, nhìn về phía trước, chiến thuyền đi đầu đang lái quẹo vào một khúc sông.

Giang Hải Lưu chột lớn tiếng: “Phía trước có địch nhân, chuẩn bị tác chiến!”.

Tay trống nghe tiếng lập tức đánh trống trận “Bùm! Bùm!”, truyền đi xa.

Thuyền địch xuất hiện trên sông, dùng đủ thứ đá tảng, tên nổ, như mưa bão xé gió về hướng chiến thuyền Đại Giang bang đi đầu.

Giang Hải Lưu biến sắc: “Là Xích long chu của Lương Hồ bang, chắc là Nhiếp Thiên Hoàn thân hành đến đây! Để Giang Hải Lưu ta xem xem thật ra công phu thủy chiến của y tài tình hay là ngón nghề của ta cao cường hơn”.

Liên lách người sang một bên tránh đi, một mũi trủy thủ sáng loáng lướt sát qua mình, nếu không phải lão kịp thời né qua, khẳng định đã bị dao đâm phập vào thân.

Giang Hải Lưu nhìn cũng không nhìn, xoay tay vỗ ra sau.

Kẻ đánh lén cũng có nghề, vừa đánh hụt lập tức triệt chiêu lùi lại, một chưởng của Giang Hải Lưu đáng lẽ vỗ trúng mặt gã, chỉ có thể đập vào vai phải mà thôi.

Tiếng xương gãy vang lên.

Hồ Khiếu Thiên thoái thẳng đến bên vọng đài, trủy thủ rút xuống sàn thuyền “keng” một tiếng, chiến sĩ hai bên tả hữu nhất tề quát lên, nhắm chỗ Hồ Khiếu Thiên bộc phát tới.

Hồ Khiếu Thiên lộn một vòng, lao mình xuống nước.

Chiến sĩ thủ bên mạn thuyền bắn tên liên miên, cũng không biết có lấy mạng tên phản đồ được không.

Giang Hải Lưu không có thời gian tính toán với gã, chỉ thấy chiến thuyền bên mình trước khi đụng địch đã bị thương nặng, ngã nghiêng về bên trái, hơn nữa còn lọt vào trùng vây của thuyền địch, chiến sĩ bên mình chia nhau nhảy xuống sông đào tẩu.

Cùng lúc đó, bóng địch ẩn hiện hai bên bờ, mỗi bên cả ngàn kỵ binh, bước tới bên bờ, giương cung tên và những lợi khí tầm xa.

Giang Hải Lưu sinh ra cảm giác thất bại, trong lòng nổi hiện gương mặt xinh đẹp của ái nữ.

Lẽ nào hai cha con bọn họ đều phải vì Biên Hoang Tập mà bỏ mình? Đại Giang bang có phải sẽ bị tiêu diệt như vậy?

o0o

Yến Phi đứng ở bến tàu, bên cạnh là Trình Thương Cổ, Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến, Hồ Lô Phương và Thác Bạt Nghi.

Dây sắt ngăn sông bắt ngang qua dòng nước, cắt đứt giao thông Dĩnh Thủy, hai ngày trước chàng còn nghiến răng thống hận sợi dây sắt tượng trưng làm cho Biên Hoang Tập mất đi tự do này, giờ phút này lại cảm thấy mừng vì sự tồn tại của nó.

Yến Phi nói: “Có biện pháp nào tháo dây sắt không, nếu có thể dời xuống hạ du khoảng nửa dặm, có thể phong tỏa thủy lộ, khiến cho chiến thuyền của Lương Hồ bang không có cách nào lái thẳng tới.

Mộ Dung Chiến nói: “Chỉ có cách cửa đứt nó, sau đó cột quạt dây sắt lên mấy cây xuân mọc sâu hai bên bờ, tạo chướng ngại hữu hiệu trên sông”.

Trình Thương Cổ đằng hắng một tiếng, thấp giọng: “Làm vậy sợ có chút vấn đề”.

Hồ Lô Phương bất mãn: “Lẽ nào lúc này Hán bang còn muốn so đo một sợi dây sắt ngăn sông đã mất đi ý nghĩa?”.

Yến Phi sực nhớ tới thuyền đội mà Tống Mạnh Tề có đề cập đến, giải vây cho Trình Thương Cổ: “Hồ Lô lão đại đừng hiểu lầm Trình công, vấn đề y muốn chỉ là một thuyền đội của Đại Giang bang đang trên đường đến Biên Hoang Tập, sợ làm vậy thì thuyền đội không thể đi thẳng đến bến tàu”.

Đồ Phụng Tam điềm đạm thốt: “Ta đảm bảo đảm thuyền đội không qua được cửa ải Tôn Ân”.

Trình Thương Cổ hiện thân sắc cổ quái, thở dài: “Thuyền đội này không phải là thuyền chở khách chở hàng bình thường, mà là Giang lão đại thân hành thống lĩnh đội chiến thuyền Đại Giang bang, đủ sức đột phá bất cứ phong tỏa nào. Cho nên là chuyện cơ mật tối cao, Biên Hoang Tập lại dịch ta chưa rõ, vì vậy bọn ta một mực không dám thổ lộ chân tướng với các vị”.

Hồ Lô Phương cả mừng: “Như vậy thực lực bọn ta tăng dữ, ít ra có thể giữ quyền khống chế Dĩnh Thủy”.

Đồ Phụng Tam cười khổ: “Nhiếp Thiên Hoàn võ công cao cường, sát dưới Tôn Ân, người này tính cách âm trầm, thâm mưu viễn lược, chỉ cần xem y phí hết công phu gài Bức Kinh Lôi đến làm thủ hạ của ta là biết. Tổ chức của Đại Giang bang lơ lửng hơn nhiều so với Chấn Kinh hội của ta, nếu nói bên trong không có một hai gian tế của Lương Hồ bang, ta tuyệt không tin. Lần này Giang lão đại rời khỏi Đại Giang, khác nào mảnh hổ rời núi, Nhiếp Thiên Hoàn không thể bỏ qua cơ hội to tát thả rọ bắt ba ba này, dưới sự

phối hợp của Tôn Ân, Giang Hải Lưu không đến còn được, đến thì hung nhiều cát ít, có thể đột vây chạy thoát đã là không tệ rồi”.

Trình Thương Cổ hiển nhiên lo lắng vì chuyện này dữ lắm, thở dài một hơi, không đáp lời.

Mộ Dung Chiến hỏi: “Y theo ước định thuyền của Giang lão đại khi nào đến Tập?”.

Trình Thương Cổ đáp: “Thuyền đội có thể đến Tập bất cứ khi nào trước khi mặt trời hạ, sợi dây sắt ngăn sông này là do hơn một trăm thợ rèn tốn một tháng trời chế tạo, muốn cưa đứt không phải dễ, hai bên đổ sắt dày, kiên cố phi thường. Dây sắt có thể điều chỉnh, nói lỏng rút lại được gần bốn trượng, lúc tất yếu có thể thả xuống đáy sông, để chiến thuyền vượt qua”.

Hô Lôì Phương gật đầu: “Chiêu này của quý bang rất tuyệt, có thể hoàn toàn nắm chắc giao thông thủy đạo trong tay”.

Trình Thương Cổ nhú mày, khẩu khí có hơi không vui: “Trước đây nhiều lần đắc tội, ta có thể xin các vị thứ lỗi cho bang chủ đã qua đời được không, nếu có thể vượt qua tai kiếp này, ta đáp ứng quăng bỏ sợi dây này”.

Yến Phi đương nhiên rõ tâm bệnh sinh sinh giữa các bang hội người Hồ với Hán bang vì sợi dây này, nói xoa dịu: “Hiện tại nào phải là lúc tính toán ân oán oán dĩ vãng, mọi người là chiến hữu cùng chia sinh tử vinh nhục, chuyện cần kíp là làm sao khống chế chặt cứng đoạn thủy đạo này, nếu không bọn ta sẽ lọt vào thế bị động chịu đòn”.

Thác Bạt Nghi nãy giờ chưa lên tiếng: “Ta có một đề nghị, dùng tháo gỡ sợi dây chắn ngang sông, chỉ thả dây rữ xuống, để chiến thuyền tập trung ở thượng du bến tàu, đó là bước đầu. Bước thứ nhì là lợi dụng ưu thế thuận dòng, dùng lôi mộc đối phó bất cứ thuyền địch nào từ mặt Nam đến, cái có sẵn là số cây lớn dùng trùng kiến Đệ Nhất Lâu, thuận dòng lao tới chỗ thuyền địch, khẳng định có thể tạo thành sức phá hoại rất lớn”.

Mộ Dung Chiến thoát miệng lớn tiếng: “Kế hay!”.

Thác Bạt Nghi hơi ngạc nhiên, nhân thần cổ quái liếc hần, Mộ Dung Chiến có vẻ mắc cỡ: “Ta chiếu theo sự mà luận thôi”.

Hô Lôì Phương cũng gật đầu: “Bằng vào số nhân thủ sung túc bây giờ, vận chuyển tất cả cây gỗ tới, nửa canh giờ là có thể làm xong”.

Trình Thương Cổ nói: “Bọn ta còn có thể dùng Trấn địa công thiết lập nhiều địa lũy dọc bờ, để tiền thủ ẩn núp, có thể tạo thành uy hiếp rất lớn đối kháng địch nhân”.

Đồ Phụng Tam nói: “Ta và Lương Hồ bang giao thủ biết bao nhiêu năm, hiểu biết rất nhiều về Xích long chiến thuyền, đoạn thủy đạo bên Tập này rộng rãi thoáng trống, dòng nước từ từ không nhanh, mộc lôi chỉ có thể quấy nhiễu tạm thời cho thuyền đội của Lương Hồ bang, khó lòng phá hư thân thuyền”.

Ngưng một chút lại nói: “Bất quá nếu có thể cải tạo mộc lôi thành mộc lôi đầu nhọn thì lại là một chuyện khác, chỉ cần nhờ công trường của Binh khí đại vương của bọn ta lập tức chế ra mấy ngàn mũi dùi nhọn, đóng trên thân cây, có cơ hội đục phá được thân thuyền, hơn nữa chỉ cần mộc lôi đầu nhọn bám dính vào thuyền địch, có thể làm tê liệt sự linh hoạt của thuyền địch, ta đã từng dùng cách này đại phá chiến thuyền của Nhiếp Thiên Hoàn, khiến cho đại kế Bắc thượng của y bị bẻ gãy, đến nay vẫn phải khuất mình ở Lương Hồ”.

Hồ Lôi Phương vui mừng: “Đây gọi là một người kế hoạch hai người kế trường, ta lập tức đi tìm lão Cơ nghĩ biện pháp”.

Nói xong tất tả bỏ đi.

Trình Thương Cổ cũng cáo lui: “Ta phụ trách thiết lập địa lũy và vận chuyển mộc lôi”.

Còn lại Yến Phi, Thác Bạt Nghi, Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam, họ Yến cười khổ: “Công trình trùng kiến Đệ Nhất Lâu của lão Bàng lại phải ngâm nước rồi”.

Mộ Dung Chiến cười nói: “Chỉ cần Biên Hoang Tập còn trong tay bọn ta, y có muốn xây thêm hai tòa Đệ Nhất Lâu cũng không thành vấn đề”.

Đồ Phụng Tam quét mắt nhìn mười bảy chiến thuyền trên sông: “Thực lực thủy sư bọn ta liên hợp đâu phải lạc hậu, nếu có cao thủ thủy chiến ở đây, có thể chính diện nghênh kích đội chiến thuyền của Hoàng Hà bang, trợ Tống huynh một tay”.

Mộ Dung Chiến hỏi: “Nhan Sấm thì sao? Y là người của Đại Giang bang, phương diện này chắc không yếu kém”.

Đồ Phụng Tam nói: “Nhan Sấm nếu không được, có thể tìm Âm Kỳ gánh trọng nhiệm này, chỉ cần định được phương pháp truyền lệnh đơn giản, ta có lòng tin ga có thể ngược dòng đại phá thuyền đầu nhọn của Hoàng Hà bang”.

Mộ Dung Chiến cười nói: “Đồ huynh không cần phải nói quanh co, để Âm Kỳ thống lĩnh thủy sư liên hợp của bọn ta thì sao? Biên Hoang Tập của bọn ta lắm nhân tài, xưởng binh khí của Cơ Biệt đã sẵn một số lớn cơ quan nổ tiến do tộc ta đặt chế chuẩn bị vận chuyển đi dùng làm binh khí thủ thành, cộng lại cũng hai mươi lăm bộ, bọn ta cứ

lấy mười bảy bộ trang bị trên chiến thuyền, tám bộ kia thì đặt ở địa lũy bờ đông, như vậy có thể không còn lo để Dĩnh Thủy lọt vào tay địch nhân nữa”.

Đồ Phụng Tam cười dài: “Ta hiện tại bắt đầu cảm thấy các người không những là hảo chiến hữu của ta, còn là bằng hữu đặc ý nữa”.

Yến Phi ngẩng đầu nhìn vầng thái dương đang lặn xuống, lòng tràn trề cảm xúc.

Biên Hoang Tập quả là một địa phương kỳ diệu, địch nhân có thể biến thành bằng hữu, bằng hữu lúc nào cũng có thể trở thành địch nhân, mỹ nữ chưa từng ra chiến trường có thể trở thành lãnh tụ, chỉ không biết có thể sáng tạo kỳ tích như trận chiến Phì Thủy không? Liên quân kết hợp lâm thời có đánh lui hai tay cự phách lợi hại nhất Nam Bắc không?

- o O o -